

Jarmila Rousová – životopis

Jarmila Rousová se narodila 9.5.1936 v malé vesnici Rousměrov (cca 15 km od Žďáru nad Sázavou), a to jako nejmladší ze tří dětí. Její starší sestra a bratr však zemřeli v kojeneckém věku, a tak vyrůstala jako jedináček.

Dětství prožila se svými rodiči na rodinném statku. Její rodiče, Božena a Josef Mičkovi, celý život usilovně pracovali, na rozvalinách koupeného domu postupně postavili statek a krok za krokem z našetřených peněz přikupovali pole, louky i lesy, které znamenaly další velké množství práce, ale také obživu pro rodinu. Část svého dětství prožila Jarmila v době druhé světové války a na statku od malička pracovala, ale své dětství sama označuje jako velmi šťastné, protože v rodině vládla vzájemná láska.

Základní devítiletou školu absolvovala ve spádové obci Bory. Byla přirozeně inteligentní, měla velmi dobrý prospěch, krásně zpívala a malovala a hlavně byla vášnivou čtenářkou a této zálibě věnovala každou volnou chvíli (zejména v noci pod peřinou – jak sama vzpomíná). Přála si studovat, ale nemohla.

50. léta minulého století přinesla komunistické represe. Její rodiče byli lidovým samosoudem (což nebyl nikdo jiný než vesnická „lůza“, která neměla zálibu v práci, ale v rabování) odsouzeni z důvodu držení soukromého majetku jako kulaci ke ztrátě veškerých pozemků a vysokým povinným dodávkám. Jako nejchudší sedláci však jako jediní a jen vinou hlouposti svých soudců neztratili svůj dům a mohli tak tajně pomoci zachránit alespoň pár nejnужnějších věcí svým sousedům, kteří byli odsouzeni k úplné ztrátě veškerého majetku, opuštění rodné vesnice i vězení. Jarmile nebylo dovoleno studovat, a tak se rozhodla pomáhat na statku rodičům.

V roce 1964 se provdala za Josefa Rouse, který rovněž pocházel z „kulacké“ rodiny. Jeho rodina ale přišla o veškerý majetek, byla násilně vystěhována s doživotním zákazem vstupu do rodné obce a otec byl potrestán vězením, které málem nepřezil. Josef měl také zakázáno studovat a pravdou je, že tento zločin 50. let ve svém životě nikdy nepřekonal. Možná i proto nebylo toto manželství úplně šťastné. Josef rodinu opustil po dvaceti letech a žil sám. Zemřel v roce 2016, nikdy se ale nerozvedli. Jarmila prakticky sama vychovala čtyři děti a všem umožnila vybrat si svou vlastní cestu (mimo jiné tři dcery úspěšně ukončily vysokoškolské studium, jediný syn se vydal cestou svých předků). Přitom se starala o své rodiče, živila je, protože pro stát byli jako kulaci nežádoucí, a doslova jim dosloužila až do smrti.

V 70. letech se vyučila prodavačkou a pracovala v místní prodejně smíšeného zboží. V roce 1980 byla při autonehodě vážně zraněna, přežila klinickou smrt a později pracovala jako dělnice v pekárnách. Po odchodu do důchodu znovu pracovala na rodinném statku. Po tzv. sametové revoluci v roce 1989 se dočkala vrácení alespoň části majetku. Znovu ale prožívala nenapravené křivdy, spravedlnost, která se ukázala být jen pro některé, a viděla dokonce bývalé komunistické aktéry 50. let v nových stranických funkcích a dokonce v parlamentu.

Přesto v sobě nikdy nenechala zvítězit nenávist. Pomáhala, když to bylo třeba všem bez rozdílu, a nikdy za to nečekala vděčnost. Celý život měla pevnou víru v Boha, o kterou se opírala, a chovala se ke všem s úctou a respektem. Svě děti vychovávala stejně a dávala jim veškerou svou lásku. Nyní má čtyři vnuky a tři vnučky a je jim milující babičkou. Jejím přáním je dožít svůj život v rodném domě, který nikdy neopustila a se kterým ji svazuje mnoho krásných vzpomínek.